kitse karjas käies saggedaste omma Piibli ramatu kasa wõtnud, ja koddo siis mõnda sest räkinud, kuida Õnnisteggia neid ikka aitnud, kes murre, wallo ehk häddaga koormatud temma jure tulnud. Emma olli silma wega kostnud: „Jah kui temma agga weel ellaks ja nenda meie liggi olleks, et minna temma jure woiksin sada, minna tahhaksin wist ni kaua kisendada, kunni temma mind aitaks! Agga se on nüüd keik ilmaasjata!“

Weikese Jürri südda jäi sest wägga raskeks, et Õnnisteggia mitte ennam ei piddand ellama egga kuulma kui temma pole kisendatakse. Temma otsis ja otsis ommas Piiblis, mis römustus kül ta emmal woiks olla, ja kas neil mitte abbimeest ei olleks? Temma lugges Matteusse Ehwangeliumi sest sannast sadik, kus Issand ütleb: „Minnule on antud keik melewald taewas ja ma peal.“ Ja: „Wata minna ollen teie jures igga pääw mailma otsani.“

Sure römoga ruttas ta omma emma jure ja näitas temmale sedda kohta, ja waese naesele, kes ni sures waimopimmedusses olli, paistis ommeti neist sannadest otse kui lapse põlwe koidust üks walgus wasta, mis temma hinge jahhutas; temma meles ärkas se mõtte, et ommeti wahhest Õnnisteggia nisammeti kui armas Jummal tännagi meid kuleb ja nääb; ja temma ei teadnud issegi mis pärrast, — agga ta mõtles wähhema hirmoga Õnnisteggia, kui tõssise Jummala peale, kes tännini temma melest kui walli kohtomõistja olnud; koormatud ja waewatud töi ta omma hädda temma jure, ja se õhkaminne: „Oh Jesus, aita mind!“ olli ka siis weel temma kele peal kui ta hing siit ilmast lahkuma hakkas. Rahholikkult ja römu näul heitis temma hinge, ja se jäi temma ühheteistkümne aastase waese lapse mele armsaks mällestusseks.

Agga nüüd wast hakkas hädda täieminne peale. Maeakenne pidi sama ärramüdud, ja poisike waldas kerjamas käima. Wannaeidekest ei sündind kül mitte hopis omma peawarjust wälja lükkata; agga ta teadis kül, mis pölli temmale tulleks kui temma wõerastega omma toa nurga ja toido pärrast pidi waidlema. Ta nuttis peaaego omma silmad peast ärra, keigeennamiste lapse pärrast, kedda ta wägga armastas, nenda et Jürri wimaks ütles:

„Wannaeit, minna tean mis ma teen; kül Õnnisteggia aitab mind, kui ma rikka parwelsanda jure lähhän ja tedda pallun, et temma meid ühtekokko paigale jättab! Minna tahhan temmale öölda, et kui ma sureks kaswan, siis ma tahhan